

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 10

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı "Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

MART-NİSAN 1992

Sayı: 10

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

Yayın Kurulu:

Editör: Fatih Erdoğan

Editör Yardımcısı: Aslı Özer

Abone Servisi: Neslihan Hun

Satış Şefi: Soner Erdoğan

Yönetim Yeri: MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cd. 33/2 Ferah Apt. D.4

80060 Galatasaray İstanbul

Tel: 252 63 75 Faks: 252 63 76

Kapak renk ayrımı: Kombi Grafik

İç filmler: Reprograf

Baskı: Orhan Ofset Basımevi

Tel: 554 86 27 - 575 30 92

Yazışmalar: Posta Kutusu 607

Sirkeci 34435 İstanbul

İki ayda bir çıkar. Fiyatı: 10.000 TL.

Yıllık abone bedeli (1992 yılı için 6 sayı): 60.000 TL.

(Yurtdışı: DM 45)

Abonelik başvuru, başvurunun yapıldığı yılın başından o yılın sonuna kadar geçerli olacak şekilde işleme konulur.

Kırmızıfare dergisi aboneliği için posta çeki ile 127469 no.lu hesaba abone bedelinin yatırılması ve alındı ya da fotokopisinin gönderilmesi yeterli olacaktır.

Kapak: Güneş Özcan

MERHABA!

Kırmızıfare'nin okur anketine ilgi sürüyor. Hepinize gösterdiğiniz sıcak ilgi ve önerileriniz için teşekkür ederiz. Anketler hakkındaki sonuçları vermek için biraz erken, çünkü hâlâ cevaplar geliyor. Aranızda ankete henüz katılmamış olanlar var, onların da hemen göndermelerini diliyoruz.

Daha önceki sayımızda belirttiğimiz gibi 1992 posterini fotoğraflarınızı bekliyoruz. Birçok **Kırmızıfare** abonesi telefon edip, siyah beyaz vesikalık fotoğraf çektiremediklerini söyledi, onun için biz de renkli fotoğraflarınızla katılabileceğinizi duyurmak istedik. Hâlâ geç kalmış sayılmazsınız, çünkü katılma süresini Mayıs ayı sonuna kadar uzattık.

Daha önceki yıllarda olduğu gibi yaz başlamadan bedava tişört kampanyasını başlattık. Sıcak yaz günlerinde severek giyeceğiniz **Kırmızıfare** baskılı tişörtünüzün olmasını istiyorsanız 3 abone yapmanız yeterli olacak. Tişörtünüzü **Kırmızıfare** hemen size gönderecek.

Edebiyat dolu günler dileriz

KIRMIZIFARE

Kardan Adam.....	<i>Hakkı Özkan</i>	3
İlk İstanbul.....	<i>Eda Pelin Yavuz</i>	4
Renkleri İcat Eden Profesör.....	<i>Dilek Aykul Bishku</i>	8
Kedileri Yiyen Fare.....	<i>Gianni Rodari</i>	14
Para.....	<i>Ayla Çınaroğlu</i>	17
Padişahın Üç Oğlu.....	<i>Zebercet Coşkun</i>	20
Bir Kitap Bir Yazar.....		29
Bir Sözcük Bin Sözcük.....		31
Biz Bize.....		32

KARDAN ADAM

Çocuklar

Kartopu oynadılar.

Kardan adam yaptılar.

Kızak kaydılar.

Düştüler kalktılar.

Sonra evlerine dağıldı hepsi.

Çocuklar çocukluklarını

Kardan adama bıraktılar

Hakkı Özkan

Resim: Huban Korman

3

İLK İSTANBUL

Eda Pelin Yavuz

Resimler: Şekip Davaz

TRENDEYİZ. ANNEMLE birlikte. Trenin, raylar üzerinde çıkardığı sesi dinliyorum. Çıkıdak-çık-çıkıdak-çık. Pencereden bakıyorum. Karanlık. Anneme bakıyorum. Uykusu gelmiş. Baktığımı görünce gülümsüyor. Tren uzayıp giderken yolcular için şarkı söylemeyi sürdürüyor. Çıkıdak-çık-çıkıdak-çık... Yanımızdaki,

önümüzdeki, arkamızdaki koltuklarda oturanlara bakıyorum. Çoğu uyuyor. Bazısı kitap okuyor. Alçak sesle konuşanlar var. Bir teyze örgü örüyor. Annem de uyudu sonunda. Beni bir türlü uyku tutmuyor. Trenin ışıkları pırıl pırıl. Karanlığın içinde, neşeli bir tırtıl gibi kıvrılarak yol alıyor. Çıkıdak-çık-çıkıdak-çık. İstanbul'daki teyzeme

gidiyorum. Daha önce hiç
görmedim İstanbul'u. Yalnız,
sosyal bilgiler kitabımdaki
resimler var aklımda.

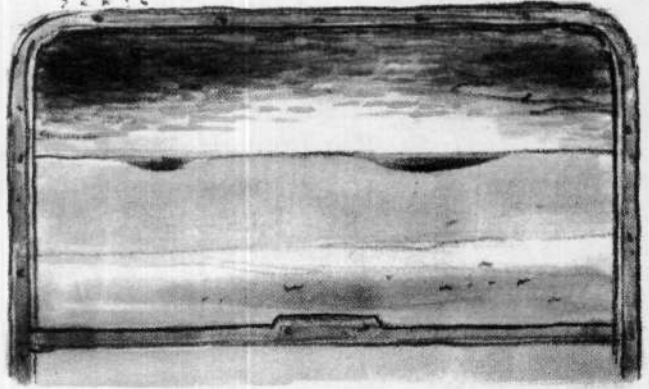
Kalabalık olduğunu biliyorum.
Ortasında Marmara Denizi var.
İki tane boğaz köprüsü var.

Ben denizi sadece yaz
tatillerinde görürüm. Bir de
televizyonda. Üzerinde
köprüler, boy boy tekneler,
vapurlar olan, kıyısında koca
koca binaların, sarayların
yükseldiği bir deniz nasıl bir
şeydir ki? Hadi tren, çabuk ol!
Çıkıdak-çık-çıkıdak-çık...

Gözlerimi açtığımda, trenin
penceresinden akıp giden mavi
denizi gördüm. Tek tük evler,
ağaçlar, uzak adalar. Annem,
"İstanbul'a yaklaştık," dedi.
Elimi tuttu sonra, "İyi uyudun
mu?" diye sordu.

"Hiç uyumadım," dedim.
"Sadece gözüm kapalı
düşünüyordum. İstanbul
Ankara'ya
benzer mi?
Vapurla okula
giden çocuklar
var mı?
Otobüsleri ne
renk? "

Bir yandan
da tren şarkısını
söylüyordu.

Çıkıdak-çık-çıkıdak-çık...

Bunları anlattığımda, yine
gülümsedi annem. Güneşi
gördüm gözlerinde.
Konuşmadan, İstanbul'u
beklemeye başladık.

Giderek sıklaştı evler.
Apartmanlar arttı. Tünellere
girip çıktı tren. Ağaçların,
dükkanların yakınından geçti.
Sonra, tek tek, istasyonlarda
durmaya başladı. İnsanlar
bavullarını alıp indiler, onları
karşılamaya gelenlerle
kucaklaştılar. Satıcıları,

işlerine
gidenleri
gördüm.
Annem,
"Biz son
istasyonda
ineceğiz,"
dedi.

Trenin
gece boyu

söylediği şarkı da yavaşladı artık. Saatlerce söylemekten yorulmuş gibiydi. Yavaş yavaş, homurdanarak girdi son istasyona. Yanlarından dumanlar çıkartarak durdu, derin bir nefes verir gibi.

büyük kapılar, merdivenler ve işte orada deniz! Önce yeni bir koku. Sonra bir vapur düdüğü. İskelede yanaşan dev gibi bir vapur. İçi insan dolu. Halatlar. Uzakta başka gemiler. Satıcıların sesleri, taksiler,

Diğer yolcularla birlikte trenden iniyoruz. Ne garip, İstanbul'a ayak basan herkes hızlanıyor sanki. Çabuk çabuk konuşmalar, hızlı hızlı yürümeler, saatlere bakmalar... Annemin elini tutuyorum. O yine gülümsüyor ve göz kırpmıyor. Neşeleniyoruz! İşte İstanbul!

Biz de diğerleri gibi hızlı hızlı yürümeye başlıyoruz. Yüksek tavanlı gar binası, sütunlar, telefonlar, gişeler derken,

bavul taşıyanlar, gazete satanlar. Merdivenin başında, annemle İstanbul'a bakıyoruz. Başımı kaldırıyorum. İstanbul'un gökyüzü, kuşlu gökyüzü. Anneme gösteriyorum.

"Martılar," diyor, "ne kadar yakınımızdalar, değil mi?"

Teyzem ve eniştem bizi almaya gelene kadar, sıralardan birine oturmaya karar veriyoruz. Denize en yakın sırayı seçiyorum. Tam o

sırada vapur kalın sesiyle bir şeyler söyleyerek, ağır ağır uzaklaşıyor iskeleden. İskeledeki adamlar halatları bırakıyor. Vapurun bacasından siyah bir duman çıkarken, martılar bağışıyorlar. Gözlerini, gagalarını görebileceğim kadar yakınlar bize. İşte tam o sırada, benim yaşımda bir erkek çocuğu görüyorum. İskelenin biraz uzağında. Yanakları kırmızı kırmızı. Yanında ne annesi ne de babası var. Biraz ötede başka bir çocuk var. Galiba arkadaş. Eski bir dergi okuyor. İkisinin de ellerinde birer simit var. Denize yakın olan çocuk simidini küçük küçük parçalara bölüyor. Sonra ayaklarının ucunda yükselip, bir sıçrayışta martılara atıyor. Simit parçaları denize düşerken martılar kanatlarını düzleştirerek alçalıyorlar. Başlarını uzatıp, gagalarını değdiriyorlar ve tamam. Simitler martıların midesine indi bile! Martılar simit parçalarını kapıştıkça, denize yakın çocuğun neşesi artıyor. Bir şeyler mırıldanıp sıçramaya başlıyor. İyice yükselip, en uzağa atmak

istiyor parçaları. Gördüğüm en güzel oyun! Martılar beyaz beyaz yaklaşıyor, denize konup uçuyorlar. Konup uçuyorlar.

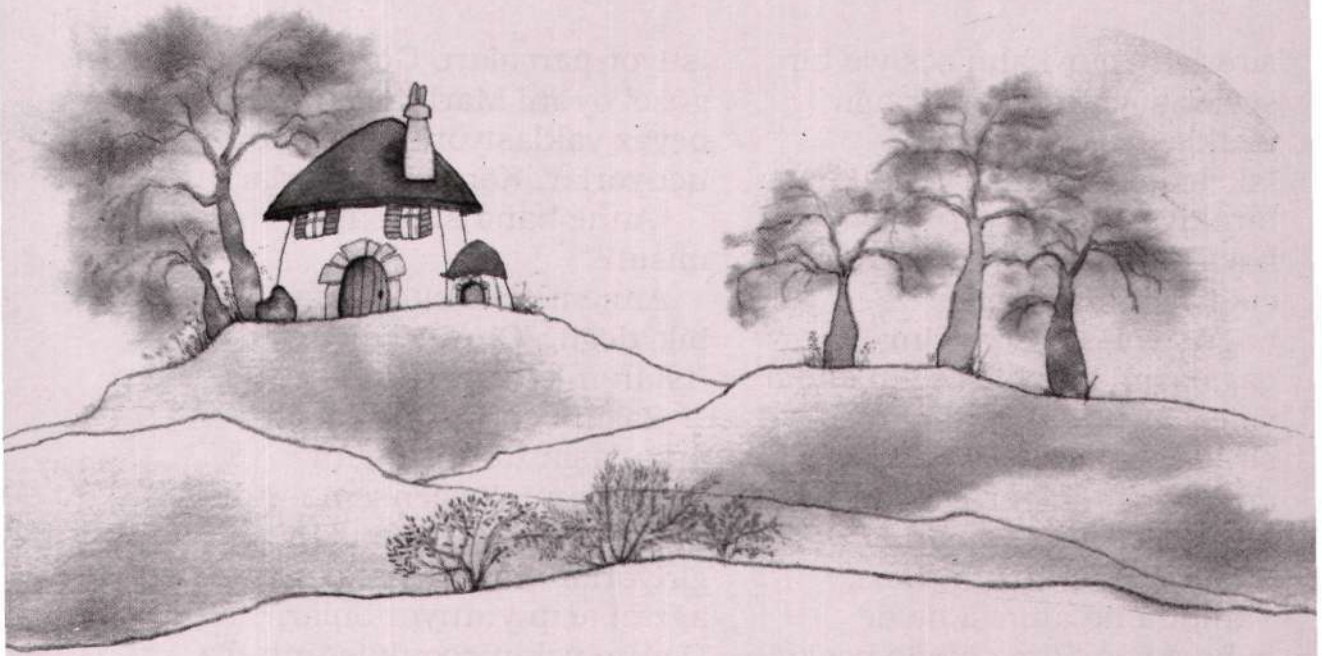
"Anne bana simit alır mısın?"

Annem olan bitenin farkında bile değil. "Olmaz," diyor.

"İştahın kaçır sonra."

Başımı çevirdiğimde, iki arkadaşın uzaklaştığını görüyorum. Seslensem... Adı nedir ki? Büyük kapıdan giriyorlar, kalabalık kocaman ağzını açıp yutuyor onları. Denize yakın çocuk İstanbul'a karışıyor. Gökyüzüne bakıyorum. Arkadaşları giden martılar yükseğe, daha yükseğe uçuyorlar. Gagalarında susamlar vardır şimdi. Simidini onlarla paylaşan çocuğu unutmazlar.

Renkleri İcat Eden Profesör

8

Dilek Aykul Bishku

BİR ZAMANLAR henüz dünyada renkler yoktu; her şey griydi. Gökyüzü ve denizler, ağaçlar ve çiçekler, hattâ insanlar yalnızca gri renkliydiler. Bu Platin Platoların çılgın profesörü renkleri icat etmeden önceydi.

Çılgın profesör, Platin Platoların en tepesinde, küçük bir evde çok şirin ve tabii ki gri renkli köpeği Nane Şekeri ile birlikte yaşıyordu.

Hayattaki en büyük arzusu bir balona binerek uçmak ve dünyayı dolaşmaktı. Akimi

fikrini buna takmıştı, gözü başka hiçbir şey görmüyordu. Okyanusun üzerinde gri güneşin doğuşunu seyretmek, tropiklerdeki gri ormanların üzerinden uçmak, karla kaplı gri kutupları ziyaret etmek kim bilir ne heyecanlı olacaktı.

Profesör böyle bir balon icat etmek için canla başla çalışıyordu. Bu çalışmaları sırasında başka bir yığın şey icat etmişti. Örneğin nezleyi tedavi eden tereyağı: Bu, akan burnunuzu iyileştirmek üzere ekmeğin üzerine sürüp

Resimler: Betül Sayın

yiyebileceğiniz gri renkli enfes bir tereyağı idi. İsterseniz üzerine reçel de sürebilirdiniz. İlaç içmekten nefret edenler için harika bir buluştu. Ne yazık ki, profesörün nezleyi tedavi etmek falan gibi bir niyeti yoktu. Bu nedenle icadım bir köşeye attı ve bu değerli tereyağı eriyip gitti. Nezleye hâlâ ilaç bulamamış tıp dünyası için ne acı bir kayıp. Bu buluştan tek yararlanan, erimiş tereyağlarını yalayarak nezleye yakalanmaktan hayat boyu kurtulan Nane Şekeri oldu.

Profesörün diğer bir icadı da çöp yutan süngerdi. Bu gri renkli kocaman banyo süngerine suya konduğu zaman ortalıktaki artıkları ve pislikleri emiyordu. Deniz kirliliğinin bilinmediği o mutlu günlerde suda yüzen çöpler olmadığından profesör bu buluşunun önemini de anlayamadı. İşte insanlık için acı bir kayıp daha. Şimdi böyle bir sünger olsaydı ve onu dünyanın dört bucağındaki denizlerin dibine yerleştirebilseydik ne kadar iyi olurdu. Fakat profesör bu icadım da bir çuvala tıktırıp laboratuvarının bir köşesine

attı ve çöp yutan süngerini bir daha gören olmadı.

Arabaların ön camlarına takılan yağmur sileceklerinin de mucidi profesördü. Fakat o dönemde arabalar henüz icat edilmediğinden bu buluş da değerlendirilemedi. Aradan uzun yıllar geçip ilk araba modelleri sokaklarda görülmeye başladığında profesörün yağmur silecekleri kim bilir hangi köşede paslanmıştı. Çok zaman sonra başka bir bilimadamı bu faydalı gereçleri yeniden icat etti de insanlar yağmurlu havalarda arabalarının üzerine kocaman şemsiyeler takmaktan kurtuldular.

Profesörün harika buluşlardan hiçbirini umursamayışının nedeni, aklında dünyayı dolaşacak kocaman gri bir balondan başka bir şey olmamasıydı. Bunu sağlamayan hiçbir şeyin onun gözünde değeri yoktu. Bu yüzden laboratuvarı çuvallara doldurulup bir kenara fırlatılmış icatlarla doluydu.

İşte tam kapının yanında duran yedi küçük çuvalda da dünyanın o zamana dek bilmediği yepyeni bir buluş

duruyordu: Renkler!

Profesör onları bir süre önce balonuna doldurmak umudu ile icat etmiş fakat işe yaramadıklarını görünce hepsini torbalara doldurup kapının yanına bırakmıştı. Renklerin dünyayı ne kadar güzelleştirebileceği aklına bile gelmemişti.

Sonunda bir gün, profesör sıcak havanın soğuk havadan

daha hafif olduğunu keşfetti. Bu onu öyle heyecanlandırdı ki müthiş bir hapşırık nöbetine tutuldu (heyecana karşı alerjisi vardı), sonra da gri hardal likörü ile bu keşfini kutladı. Artık büyük yolculuğuna çıkabilecekti. Gri yelken bezinden bir balon dikti, gri bir sepeti balona sağlam iplerle bağladı ve bavulunu hazırladı. Yolculuk

için en şık gri takım elbisesini giydikten sonra balonu sıcak havayla doldurmak üzere bahçede kocaman bir ateş yaktı. Gri alevlerin ısıttığı hava balonu doldururken aklına bir şey geldi.

"Balondaki hava soğuyunca ne olacak peki?" diye bağırdı. "O zaman nasıl yükseleceğim tekrar?"

Buna da bir çözüm bulması uzun sürmedi.

"Ağırlık! Bana ağırlık lazım!"

Sepetinin etrafına ağırlıklar koyarak yola çıkarsa, balondaki hava soğuyup sepet alçalmaya başladığında ağırlıkları aşağı atarak hafifleyecek ve yoluna devam edebilecekti.

Doğruca laboratuvarına koştu ve kapının yanında duran torbaları gördü.

"Harika!" diye bağırdı. "Tam işime yarayacak gibi!"

Profesör renklerle dolu torbaları sepetinin kenarına bağladı, Nane Şekeri'ni de alarak sepete bindi ve balon yeteri kadar sıcak havayla dolunca ipleri keserek yola çıktı.

"İşte uçuyoruz!" diye heyecanla bağırdı. "Dünya yolculuğumuz başlıyor!"

Profesör ve Nane Şekeri yüksek dağların ve tepelerin üzerinden uçtular, kıvrıla kıvnla denizlere doğru ilerleyen nehirleri seyrettiler, yükseklerden oyuncaklara benzeyen şehirlere baktılar.

Tam Güney Amerika'nın yağmur ormanlarının üzerinden geçiyorlardı ki balon alçalmaya başladı.

"A-aa, sanırım yükseklik kaybediyoruz," dedi Profesör.

Sepetin dibi ormanın gri ağaçlarına değmek üzereyken sepetin kenarındaki torbalardan ilk eline geçeni aşağı attı. Torba hızla ağaçların üzerine düşerek patladı ve etrafa yeşil renk yayıldı. Böylece ağaçlar yeşil oldu.

Balonu yeniden yükselirken Profesör olup biteni şaşkınlıkla seyrediyordu. Bir süre rüzgârın önüne düşüp sakın sakın uçtular. Ama okyanusun üzerine geldiklerinde hava soğudu ve balon bu sefer hızla alçalmaya başladı.

Profesör, "Düşüyoruz!" diye bağırdı. "Çabuk!"

Torbalardan en büyüğünü kaptığı gibi fırlattı. Torba havada açıldı ve gökyüzünü maviye boyadı. Kalan mavi

okyanusun üzerine döküldü ve gri dalgalar masmavi oldu.

Balon yeniden yükselmeye başladı. Tehlike geçmişti, ama Profesör heyecan içinde, "Harikulade, harikulade!" diye bağıyor ve mavinin sulara yayılışını seyrediyordu. Bu iş o kadar hoşuna gitti ki başka bir torbayı aşağı savurdu.

Yeryüzüne kırmızı yağdı bu kez. Damlaların düştüğü her şey kırmızıya boyandı.

Domatesler, ateşin alevleri, elmalar ve evlerin çatıları kırmızı oldu. Önceden maviye boyanmış şeylerin üzerine kırmızı düşünce mor çıktı ortaya. Profesör sevinçle, "Bakalım bu nasıl bir şey?" diyerek sarının olduğu torbayı aşağı bıraktı. Limonlar, papatyalar ve güneş sarı oldu. Siyah yeryüzüne indiğinde kömürü kapkara yaptı. Beyaz, karı boyadı.

İnsanlar gökten yağan renkleri görünce çok şaşırdılar. Bu yağmurdan onlar da paylarını aldılar tabii. Kimi insanlar beyaz oldu, kimisi koyu kahve, kimisi de sarı. Hayvanlar da değişik renklere hüründüler. Bazı kediler siyah, bazıları beyaz, bazıları da sarman oldu. Pelikanlar

pembe, peygamber böceği yeşil, papağanlar rengârenk oldular. Dünyayı renkler doldurdu.

Profesör bunları seyrederek sevinç içinde zıplıyordu.

Sonunda sepetinde hiçbir şey kalmamıştı. Balonu gitgide yükselirken elinde kalan son bir tutam rengi de gökyüzüne serpti. Kırmızı, sarı, yeşil, mavi, turuncu, mor...

Muhteşem bir gökkuşağı belirdi köpük beyazı bulutların arasında. Profesör ve Nane Şekeri gezilerine devam etmek üzere gökkuşağının arkasında gözden kayboldular.

İşte dünyanın renklenmesi böyle oldu. Eğer profesör önce yeşili değil de kırmızıyı atsaydı balondan aşağı, ağaçlar kırmızı olacaktı şimdi. Deniz limonata gibi sarıya, gökyüzü mavi yerine turuncuya boyanabilirdi. Beyaz insanlar siyah, siyah insanlar beyaz olabilirdi, ya da herkes zebra gibi siyah beyaz çizgili olurdu belki; neden olmasın? Gördüğünüz gibi hepsi bir rastlantı eseriydi işte.

Ne olursa olsun renklerle dolu bir dünya gri bir dünyadan çok daha güzel ama, öyle değil mi?

KEDİLERİ YİYEN FARE

Gianni Rodari

İtalyancadan çeviren: Aslı Özer

Resimler: Şahin Erkoçak

Yaşlı kütüphane faresi bir gün tavanarasında yaşayan kuzenlerini görmeye gitmiş. Kuzenleri tavanarasında yaşadıklarından dünyayı pek tanımıyorlarmış.

"Hayat hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz," demiş utangaç akrabalarına, "belki okumayı da bilmiyorsunuzdur."

"Ya öyle, ama eminiz siz çok iyi okursunuz," diyerek iç geçirmişler.

"Evet, evet ben iyi okurum. Pekiii, siz hiç kedi yediniz mi?"

"Aaa! Kedi yemek mi? Siz onu da yapmışsınızdır. Ama bizim buralarda sadece kediler fareleri yer."

"Yok canım: kim kim aldattı sizi. Ben bir sürü kedi

yedim ve emin olun 'ayy' bile demediler."

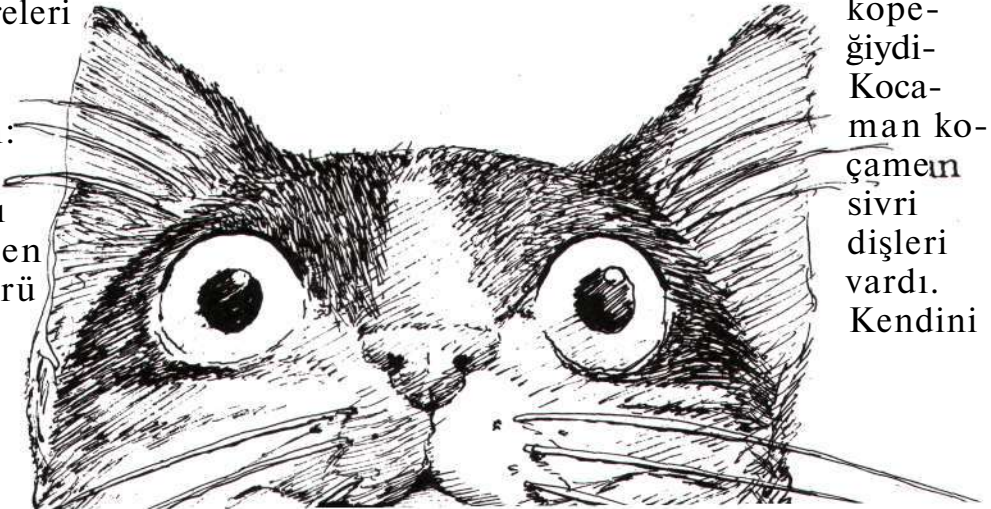
"Peki tadı nasıldı?"

"Kâğıt ve mürekkep tadındaydı, bana kalırsa. Ama önemli değil. Peki siz hiç köpek yediniz mi?"

"Olur mu öyle şey?"

"Ben daha dün bir tane kurt

köpe-
ğiydi-
Koca-
man ko-
çamen
sivri
dişleri
vardı.
Kendini

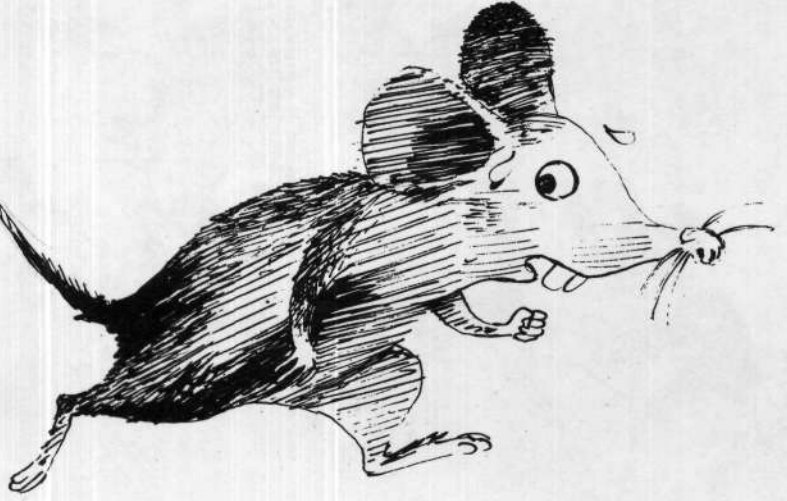
bıraktı, sessiz
sedasız yedim
bitirdir Ayyy! bile
demedi"

"Tadı nasıldı?"

"Karton gibiydi,
karton. Peki siz hiç
gergedan yediniz
mi?"

"Siz onu da
yemişsinizdir. Ama
yemek şöyle dursun,
biz hayatımızda bir
tek gergedan bile
görmedik. Beyaz
peynire mi benzer kaşar
peynirine mi?"

"Tabii ki gergedana benzer.
Peki siz hiç fil yediniz mi?
Rahip, prenses ya da noel

ağacı yediniz mi?"

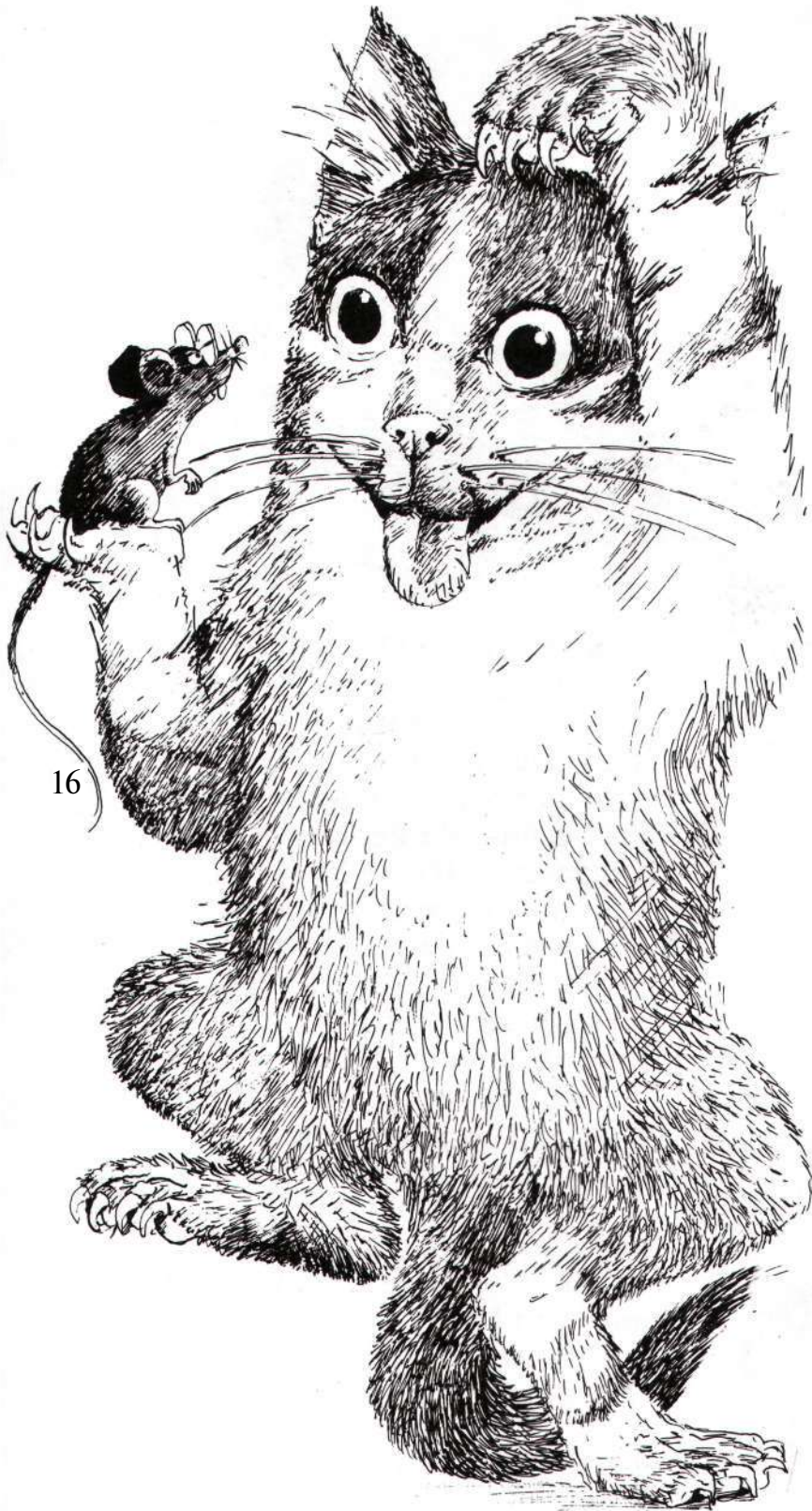
O anda, oradaki bir bavulun
arkasında saklanmış
konuşmaları dinleyen bir kedi,
vahşi bir miyavlamayla ortaya
çıkmış. Bu kedi gerçek bir
kediymiş, etten ve kemikten
yapılmış, tırmıklı ve bıyıklı bir
kediymiş. Farecikler
deliklerine kaçırılmışlar, yaşlı
kütüphane faresi
kıpırdamamış bile.

Şaşkınlaşmış, orada, küçücük
pençeleri üstünde küçük bir
heykel gibi kalakalmış. Kedi
hemen farenin üstüne atlamış,
onunla oynamaya başlamış.

"Sen misin o kedileri yediğini
söyleyen fare?"

"Ben, şey... Efendim,
anlayacağınızı sanıyorum..."

Kütüphanede
yaşadığım için
ben..."

"Anlıyorum tabii, anlıyorum. O yediğini söylediğin şeylerin resimlerini yiyorsun sadece, hani şu kitaplardaki resimleri yani."

"Evet, öyle, ama
inanın sadece
öğrenmek için."

"Elbette. Edebiyatı ben de
Ama biraz da
gerçekleri öğrenmen
gerekmez mi? Bütün
kedilerin kâğıttan
olmadığını,
gergedanların
kendilerini farelere
lokma etmeyi
beklemediklerini
öğrenmiş olmalıydın."

Zavallı yaşlı farenin şansı varmış. Çünkü kedinin gözü oradan geçen bir örümceğe takılmış. Kütüphane faresi de bir çırpıda kitaplarının yanına dönüvermiş. Kedi de örümceği yiyerek karnını doyurmak zorunda kalmış.

para

Ayla Çınaroğlu

MINİK TARLA
faresi, bir gün
çalıların
arasında bir
yüz lira

bulmuş. Gün ışığında
pırıl pırıl parlayan para
çok hoşuna gitmiş. Önce
şöyle bir tadına bakayım demiş
ama dış geçiremeyince
vazgeçmiş. Bir süre oynamış,
evirmiş çevirmiş, ne işe
yarayabilir diye
düşünmüş. Sonunda,

"Mutlaka bir işe
yarıyordur canım," demiş,
katmış önüne, yuvarlaya
yuvarlaya yuvasına doğru
götürürken, bir ağacın dibinde
kirpiyle karşılaşmış. Kirpi,
koskocaman bir
elmayı
kemirmekteymiş.
Fareciğin ağzı

sulanmış
kıpkırmızı elmayı
görünce, dur-
muş.
"İyi günler
kirpi kardeş," demiş.
Kirpi burnunu kaldırmış
elmadan.

"İyi günler," demiş
kayıtsızca. Ama fareciğin
önündeki parlak yuvarlağı
görünce minicik gözleri
merakla açılmış.
"O da ne öyle?" diye
sormuş.
"Hiç," demiş fare, "şey....
Özel bir şey."
"Özel bir şey mi? Nasıl
yani? Tatlı mı?"

"Yok," demiş fare
duraksayarak, "pek
tatlı sayılmaz. Yani
henüz
olgunlaşmamış,

ham. Bu yüzden de biraz sert. Ama toprak altında bir süre saklarsam olgunlaşıp yumuşayacak sanıyorum. O zaman da çok tatlı olacak tabii."

"Sahi mi? Ne de güzel parlıyor. Bak, istersen sana şu elmayı vereyim, sen de bana onu ver."

Bu öneri fareciğin çok hoşuna gitmiş, istekle elmaya bakıp yutkunmuş.

"Bilmem ki, aptallık etmiş olmaz mıyım?" diyerek isteksiz görünmeye çalışmış.

"Baksana," demiş kirpi, "ne kocaman, ne güzel, olgun bir elma. Beklemeye gerek kalmadan yersin, hadi hadi nazlanma."

Fare sonunda elmayı

alıp gitmiş. Kirpi de parayı incelemeye koyulmuş.

Altına üstüne bakmış, koklamış, dişleriyle şöyle bir yoklamış ama gerçekten çok sert olduğunu görünce kızmış kendine.

"Tüh be," demiş,

"parıltısına kanıp koskoca elmayı verdim."

Yukardan, ağacın dalları arasından onu izleyen sincap sormuş.

"Nedir o kokladığın şey kirpi kardeş? Ne güzel parlıyor."

"Şey, güzel bir şey, yani özel bir şey..."

"Yani fıstık gibi, ceviz gibi bir şey mi?"

"Evet, öyle bir şey... Ama kabuğu çok sert."

"Mmm," diye atılmış sincap hemen, "ben kırarım onu, bana ver. Ben de sana kırılmış, ayıklanmış güzel fıstıklarımдан veririm onun yerine."

"Bilmem ki," demiş kirpi ağırdan alarak. "Bu çok özel bir şey. Gene de çok istiyorsan veririm, al senin olsun. Ama yerine iri fıstıklarından vermelisin."

Bu alışveriş de gerçekleşip kirpi fıstıkları yemeye koyulunca, sincap parayı alıp yukarıya, ağacın üstündeki yerine çıkmış. O da önce koklamış, evirip çevirip gözden geçirmiş. Sonra, dişlerine duyduğu sonsuz güven ve çenesinin bütün gücüyle dişlemiş parayı. Dişlemesiyle de ciyak ciyak bağırarak havaya sıçraması ve başını üstündeki dala çarpması bir olmuş.

Eh, dişlerinin acısıyla başının acısı bir araya gelince, elindeki parayı düşürüvermiş sincapcık. Başını ovuşturarak,

dişlerinin yerinde durup durmadığını denetlerken para yerde yuvarlanmış, yuvarlanmış, az ilerde, olanları baştan sona oracıktan izlemiş olan kaplumbağanın önünde bir taşa çırıp "trink" demiş durmuş.

Kaplumbağa parayı burnuyla şöyle bir itmiş: "Hıh," demiş, "işe yaramaz bir pırıltılı yuvarlak yüzünden ne akılsızca işler yaptılar. Ben elimi bile sürmem doğrusu." Tam arkasını dönüp gidecekken, çalılığın ötesinden koşarak gelen çocukların sesini duymuş. Hemen bir kenara çekilip kabuğunun içine gizlenmiş. Çocuklardan biri gelip yanibaşında durmuş birden, eğilip parayı yerden almış.

"Yiihhuu, yüz lira buldum, yaşasın," diye koşmaya başlamış. Önde o, ardında öteki çocuklar, sevinç çığlıklarıyla koşarak uzaklaşmışlar.

Kaplumbağa usulca başını çıkarmış kabuğundan.

"Şu insanlarda da hiç akıl yok," demiş, yürüyüp gitmiş.

PADIŞAHIN ÜÇ OĞLU

Zebercet Coşkun

Resimler: Mustafa Delioğlu

BİR VARMIŞ, bir yokmuş... Vakti zamanında, zenginliğinin ünü yedi cihana yayılmış bir ulu padişah varmış. Katar katar develeri yedi iklimde, yedi diyarda dağlardan ovalardan sular gibi akar akar, görülmedik, bilinmedik ürünleri ülkeye taşır, hazineler

taşar taşar, dökülürmüş. Ama yine de tam olarak mutlu değilmiş bu padişah. Çünkü onun istediği devlet üstüne devlet kurmak değil, oğullarının mürüvvetini görmekmiş. Yedi türbeye mumlar dikilerek, kırk evliyaya adaklar adayarak dünyaya gelmiş, birbirinden akıllı, birbirinden yakışıklı, birbirinden hünerli, üç tane oğlu varmış padişahın. Ülkenin en iyi hocaları bu şehzadelerin eğitimini üstlenmişler, onların hem bilgili hem de hünerli birer yiğit olmaları için ellerinden geleni esirgememişler ve sonunda öyle olmuş ki, hangisi daha üstündür, hangisi daha hünerlidir, hangisi devletin başına geçmeye hak kazanmıştır, buna ne hocaları, ne de padişah, hiç kimseler karar veremez olmuş.

Ne ki, ille de bir seçim yapmak gerekiyormuş. Bu dert ateşten bir gömlek gibi yakıp yandırmış padişahı yıllar yılı. Düşünmüş, taşınmış, danışılacaklara akıl danışmış. Sonunda şöyle bir karara varmış: Üç şehzadenin üçü birden aynı günde gurbete çıkacaklar, nasiplerini,

kısmetlerini kendileri arayacaklar, en büyük başarıyı hangisi gösterirse taç ve taht onun olacaktı.

Babalarının, "Öl!" dediği yerde ölmeyi, "Kal!" dediği yerde kalmayı öğrenmiş olan şehzadeler, sorgu sual etmemişler, hemen ertesi sabah atlarına atlamışlar, çıkmışlar önü sonu belli olmayan yollara. Gitmişler de gitmişler, gece dememişler, gündüz dememişler, hiç durmadan at sürmüşler. Kuş uçmaz kervan geçmez yerlerde konaklamışlar. Sonunda gürül gürül akan bir pınarın başına gelmişler. Pınarın önünde karanlık suratlı, sinsi bakışlı adamlar görmüşler. Bu adamlar hemen şehzadelerin çevresini sarmışlar.

"Yolda deveye binmiş bir kadın gördünüz mü?" diye sormuşlar şehzadelere.

"Devenin bir terkisinde yağ, bir terkisinde bal vardı değil mi?" diye sormuş Büyük Şehzade.

"Kadın hamileydi," demiş ortancası.

"Devenin bir gözü kördü," diye söze katılmış küçük kardeş.

Adamlar hiçbir cevap

vermemişler. Zaten sarmışlarmış ya şehzadelerin çevresini, birden bu halkayı daraltmışlar, 'oluyor, oluyoruz,' demeye kalmadan saldırıp, üçünü de kısıkrak yakalamışlar. Kalın kalın iplerle sıkı sıkı bağlamışlar. Sonra da atmışlar atlara, bilinmeyen bir yerlere doğru sürmüşler. Taşlı dolambaçlı yollardan geçirmişler, inişlerden indirmişler, çıkışlardan çıkarmışlar. Büyük kardeş kaderine yanadursun, ortanca şehzade kısmetine küsüyor, küçük şehzade ise feleğe atıp tutuyormuş. Üçü birden, daha yolun başında eşkiyaya tutsak olduk, diye utançtan yerin dibine geçiyorlarmış. Yürekleri köpürüp köpürüp kabarmış, suratları kızarıp kızarıp sararmış, at üstünde elleri kolları bağlı, biri sinirden gülüyor, biri üzüntüden ağlıyor, biri saçını sakalını yolmak isterken doğan güne, batan aya dert döküyor, ama hiçbir şey yapamıyor, hiçbir yana kıpırdayamıyorlarmış.

Sonunda vara vara çöl ortasında bir saraya varmışlar. Onları kısıkrak yakalayan karanlık suratlı adamlar meğer

bu ülkenin askerleriymiş. Kadını doğru olarak tarif ettikleri için şehzadeleri suçlu sanmışlar, onun için yakalayıp yaka paça getirmişler.

Sarayda divanlar kurulmuş. Padişah uzun bir masanın başına geçmiş. Vezirler hep ayakta beklemişler. Sonra da gelsin soru, gelsin sual.

"Devenin bir terkisinde yağ, bir terkisinde bal vardı," demiş büyük şehzade. "Bunu nasıl mı bildim? Çünkü arı bala, karınca da yağa gelir. Geçtiğimiz yollarda bir yana karıncalar, bir yana arılar üşüşmüştü."

"Ya kadının hamile olduğunu nereden anladın?"

"İzlerden..." demiş ortanca şehzade. "Deve bir yerde, yere çökmüş. Deveye binen kadın belli ki toprağa normalden daha güçlü basıyormuş, eli ile de yere tutunmuş."

"Devenin bir gözünün kör olduğuna gelince..." demiş küçük şehzade. "Yol boyunca yeşil yeşil otlar vardı. Sağ taraftaki otlar olduğu gibi duruyordu. Sol taraftakiler yenmişti. Bu da demek oluyordu ki devenin bir gözü görmüyor."

Divandakiler şaşırıp kalmışlar. Padişah dahi ne söyleyeceğini bilememiş, sonunda demiş ki:

"Bir ülkeyi yönetecek kişi,

işte böyle akıllı ve fikirli olmalıdır. Eğer kabul ederseniz, büyük kardeşinizi kendime damat edinmek isterim."

Büyük şehzade bu teklifi sevinçle kabul etmiş. Hemen o gün düğün dernek kurulmaya başlanmış. Kırk gün kırk gece davullar dövülmüş.

Biz bırakalım büyük şehzadeyi orada da, öteki kardeşler ne yapmışlar, nerelere gitmişler, gelin onları izleyelim...

Ağabeylerinin düğününü yaptıktan sonra şehzadeler yola düşmüşler. Az gitmişler, uz gitmişler, yedi gün yedi gece yol gitmişler, sonunda bir yol ayırımına gelmişler. Bu demekmiş ki, yolları artık burada ayrılıyor.

Ortanca şehzade sağdaki yolu seçmiş. Yol gitmiş o gitmiş, yol gitmiş o gitmiş. Vara vara bir karanlık

şehre varmış. Gökyüzünde akıllı karalı kuşlar uçuşuyor, kırdan bayırdan renk renk çiçekler açıyormuş ama öyle bir rüzgâr varmış ve bu rüzgâr öyle soğuk esiyormuş ki, tozdan dumandan göz gözü görmüyor, evlerden öyle firaklı türküler geliyormuş ki, bu gama, bu kasavete değil insan, taşlar bile dayanamıyormuş. Şehzade neler olup bittiğini anlayamamış. O şaşkınlık içinde sokak sokak dolaşmış, sonra da önüne gelen ilk hana dalmış. Handaki insanlar da gam içinde, kasavet içinde öylece suskun oturuyorlarmış. Şehzade neler olup bitmekte olduğunu onlardan sormuş.

"Eşme!" demişler. "Derdimizi deşme! Bizim padişahımızın yüreği -bölük bölük bölünese- öyle hain, öyle hain bir kızı vardır ki, her cuma günü giyinir, kuşanır, süslenir, püslenir, hasbahçeye iner. Onun güzelliğini seyretmek için şehrimizin tüm

delikanlıları orada toplanır. Prenses onları süzer, beğendiği olursa el eder çağırır. Ama onun el edip çağırdığı gençlerin hiçbirisi geri gelmemiş, sarayın arka bahçesi ise yiğitler mezarlığına dönmüştür."

Şehzade bu sözleri duyunca çarpılmışa dönmüş, sonra da derin düşüncelere dalmış. Düşünmüş de düşünmüş, düşünmüş de düşünmüş ve anlamış ki, bu işin çözümü tek başına halledilecek gibi değil. Şehrin en akıllı kişisini aramaya başlamış. Aradığı gibi bir bilge kişi bulmuş ama bu kişinin sözleri bilmededen betermiş.

"Bir bakışta tutulanlar ecel şerbetini içer, sırma saça dokunanlar ölümün atma biner!" demiş ve yok oluvermiş ortalıktan. Şehzade ne kadar aradıysa da onu bir daha ele geçirememiş. Sonunda kendi kendine çözmeye karar vermiş adamın sözlerini.

Cumayı beklemiş. O gün gelince de yıkanmış paklanmış, giyinmiş kuşanmış, doğru hasbahçenin oraya varmış. Padişah kızının yüzüne bakmaya niyetli değil de, onun istediği padişah kızını kendisine yandırmak. Şöyle

dolanmış ortalıkta. Kız bakmış, bakar bakmaz da şaşırıp kalmış. O güne kadar böyle alımlı, böyle yakışıklı bir genç geçmemiş bu bahçeden. El etmiş, yanına çağırmış ama bir anda toza dumana karışivermiş şehzade. Onu ne kadar aradılârsa da bulamamışlar. Ertesi cuma yine aynı şeyler. Bir cuma, iki cuma, üç cuma... Padişah kızı merakından deli olacak. Şehzade kaçtıkça artıyor merakı, hırsı ve ateşi ile kendi kendisini yiyor. Sonunda tüm şehri aramışlar, şehzadeyi bir han odasında bulmuşlar, almışlar saraya getirmişler, önüne sofralar kurmuşlar, altına kuştüyü minderler koymuşlar, padişah kızını da karşısına oturtmuşlar. Ama yok, yok... Şehzade başını kaldırıp bakmıyor. Gece olmuş, geniş odalar açmışlar, altına kat kat döşekler sermişler, padişah kızını da yanma katmışlar ama şehzade tek kelâm etmemiş, kızı da kolundan tuttuğu gibi odasından dışarı atmış.

Meğer bu imiş işin gizi, sırrı. Sultan kız karşısına çıkan gençlerin nabzını yoklamakta, tacın tahtın sahibi olabilecek

adamı bulana kadar onları kâh güldürüp kâh ağlatmaktaymış. Güçlü olmak nedir, sır nedir, sabır nedir, onun aradığı buymuş. Kalpten kalbe ulaşan bir sihirli ebemkuşağı da onları sarıp sarmalayınca, artık kırk gün kırk gece süren toy düğünler yapılmış, iki genç birbirlerine kavuşmuşlar.

Onlar orada murat alıp murat vermekte olsunlar, gelin biz haberi küçük şehzadeden verelim.

Önüne çıkan kader yolunda gece gündüz at sürerken, derelerden tepelerden sel gibi akmış, sonunda bir gün, vara vara, adını sanını hiç

duymadığı bir garip ülkeye varmış. Gökyüzü kara kara bulutlarla kaplı olan bu ülkenin sokaklarında kara kara köpekler dolaşıyormuş. Ulu ulu dağların tepelerine kar yerine kan yağıyor, oğlan anaları kara fistan giyiyor, kara yazma bağılıyormuş. Çünkü bu ülkedeki padişah kızı da can üstüne can alıyor, kan üstüne kan akıtıyormuş.

Şehzade sokaklarda günlerce, haftalarca dolaşmış, dolaşa dolaşa ayaklarına kara sular inmiş. Saray kapısına artık kimseler yanaşmıyor, analar oğulları oradan uzak dursun diye gökyüzüne el açıp

yalvarıyor, genç kızlar yavuklularını, taze gelinler kocalarını bu belâdan korusun diye yedi evliyaya adak üstüne adaklar adıyorlarmış.

Gerçekte uğursuzluk padişahın kızında değil sarayda, sarayda da değil sarayın merdivenlerindeymiş. Vakti zamanında bir büyücü mimar öyle bir merdiven kurmuş ki, sarayın harem dairesine, bu merdivenlerden çıkmaya kalkan delikanlılar daha ilk basamakta, baş bir yana, gövde bir yana telef olup gidiyorlarmış.

Şehzade şehrin sokaklarında dolaşırken dolaşırken hep bunları düşünüyor, akıl terazisi elinde ölçüyor biçiyor, tartıyor teraziliyor, düğümün bir ucunu bulmaya çalışıyormuş. Sonunda saray bahçesinden ayrılmamaya karar vermiş. Sihirli merdivenlerin altına girip saklanmış, beklemeye başlamış. Bir gün beklemiş, iki gün beklemiş, üç gün beklemiş. Beklemiş Allah beklemiş. Uyku yok, durak yok, yağmur yağmış, kar serpelemiş, doğan günden batan aydan haber sora sora şehzade günü güne eklemiş.

Sonunda, günlerden bir gün, bir tıkırtı duymuş. Bir de bakmış bir cariyeye... Seke seke sihirli merdivenlerden iniyor. Kimine basıyor basamakların, kiminin üzerinden atlıyor.

Şehzade sevinmiş, sevinçten çılgına dönmüş. Kız oradan uzaklaşır uzaklaşmaz hemen merdivenlere koşmuş. Eliyle yoklamaya başlamış her yanı. Derinden derine bir cızırtı gelmiş kulaklarına. İkinci basamakta ise hiç ses yokmuş. Üçüncüde yine o cızırtı, yine o titreşim. Böyle böyle yarı yere kadar çıkmış şehzade. Ama oradan yukarı çıkamamış. Artık tüm basamaklar ses

veriyor, titreşiyormuş.
Yoklarken yoklarken bir
düğmeye takılmamış mı eli
şehzadenin... Basıvermiş o
düğmeye. Ve işte o zaman, o
anlaşılmaz büyü bozulmuş,
her yan derin bir sessizliğe
bürünmüş. Basamaklar,
bildiğimiz taş basamaklardan
olmuşlar.

Düşünmesini bilene bilmece
ne ki, düğüm ne ola...

Ondan öte gayrı açılıvermiş
saray kapıları önünde.

Güzel kızlar koşa koşa
gelmişler, ayakları altına
yumuşak tüylü halılar
sermişler.

Tüm ülke bu sevinçle düğün
bayram eylemiş. Gökyüzünde-
ki kara kara
bulutlar döne
döne uzak-
laşmışlar.
Sokaklardaki
kara kara
köpekler
uluya uluya
çekip
gitmişler.

Sonra da
kurulsun
meydanlar,
vurulsun
davullar...

Şehrin türn

kızları allar yeşiller giyinmişler.
Ağaçlar çiçeklenmiş, dallar
yeşermiş. Güller gün, bülbüller
düğün eylemeye başlamışlar.

Atlı gidecek yere atlılar
gönderilmiş, atlıların
gidemeyeceği yere uçan kuşun
kanadıyla haber salınmış, ülke
halkı bu şenliğe çağırılmış.

Gelinin kırk yenge sağında,
kırk yenge solunda, bastığı
yerler bahar olmuş, bağ olmuş.
Damadın içtiği sular kevser
olmuş, bal olmuş.

Kırk günden sonra da
şehzade almış padişah kızını
yanma, varmış babasının
ülkesine.

Orada da toy düğünler
kurulmuş. Küçük şehzade en
büyük hünéri
göstererek ülkenin
yönetimini ele
almaya hak
kazanmış.

Murat perisi
vermiş de vermiş
artık... Gökyüzün-
deki bulutun üze-
rinden üç elma at-
mış. Biri küçük
şehzadenin, biri
sevgilisinin başına düş-
müş... Üçüncüsü de mu-
rat arayanların hepsine
birden armağan edilmiş.

GARİP NASIL OKUYACAK

Yazan: **Adnan Özyalçiner** Resimler: **Mustafa Bilgin**. Gendaş A.Ş. 1990. III. hamur kâğıda, karton kapaklı, 87 sayfa, 4.000 TL.

Adnan Özyalçiner 1934'te İstanbul'da doğdu. 1955 yılında İstanbul Erkek Lisesi'ni bitirdikten sonra bir süre İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'ne devam etti. Varlık Yayınevi'nde ve Cumhuriyet gazetesinde düzeltmenlik yaptı. 1974'te Türkiye Yazarlar Sendikası'nın kuruluşuna katıldı; 1980-84 arasında Yazko-Edebiyat dergisini yönetti. Sonra da Yazko-Çeviri dergisinin yazı işleri müdürlüğünü yaptı. Halen Hürriyet gazetesi kültür-sanat servisinde çalışan Özyalçiner, şair Sennur Sezer ile evli. Adnan Özyalçiner 1964'te Sait Faik Hikaye Armağanı'nı aldı. 1978'deyine aynı ödülü Selçuk

Başaran ile paylaştı. 1972'de Türk Dil Kurumu Ödülü'nü, 1980'de Yılın Başarılı Gazetecisi Ödülü'nü, 1990'da Sennur Sezer ile birlikte yazdıkları Keloğlan ile Köse adlı hikaye kitabıyla Sıtkı Dost Çocuk Edebiyatı Ödülü'nü, 1991'de Cambazlar Savaşı Yitirdi adlı kitabıyla Haldun Taner Öykü Ödülü'nü aldı. Sabırtaş Çatladı, Kırmızı Çini Kâse, Ölümsüzleşen Bahçe, Keloğlan ile Köse, Anıtların Öyküleri, Devlet Kuşu yazarın çocuklar için yazdığı diğer kitaplar.

Garip Nasıl Okuyacak ile Topal Karıncayla Çürük Ceviz ve Yeşil Elli Kız adlı iki başka öykünün yer aldığı kitapta Doğu Anadolu Bölgesi'nde yaşayan bir göçer çocuğu olan Garip'in sorunları, oradaki insanların özellikle de çocukların hayat şartlarının zorluğundan söz ediyor yazar.

Garip okumak istemektedir ama hayat şartları onu çalışmaya, annesinin dedesinin geçimini sağlamaya zorlar. Yatılı okula başladığı ve çok da iyi bir öğrenci olduğu halde bir süre sonra okuldan ayrılmak zorunda kaldı, şans eseri tanıştığı yeni atanmış bir öğretmen sayesinde tekrar okula başlar ama yine okulu bırakmak zorunda kalır Garip.

Arka sayfamızda bu kitaptan seçtiğimiz bir bölümü bulacaksınız.

Güzel okumalar...

Not: Bu kitabı kitapçınızda bulamadıysanız, derginizin içindeki "indirimli kitap kartı"nı doldurup bize gönderin. Kitabınızı adresinize Kızılaypostasıyla.

Garip bir göçer çocuğuydu. Göçerler, büyük, kara kıl çadırlarda yaşarlar yaz kış. Sürülerini otlatabilecekleri yerlere kurarlar çadırlarını. Yüksek dağ yamaçları, yaylalar, su başlan konakladıktan yerlerdir. Yazlarını yüksek dağların tertemiz havasında, çiçekli yaylalarda geçiren göçerler, kış olunca çadırlarını, hayvanlarını toplayıp güney bölgelerin sıcak ovalarına, yeni otlaqlara doğru yola çıkarlar. Yol boylarında hayvanlarını otlatma otlatma kışlayacakları yerlere aylarca süren bir yürüyüşten sonra ulaşırlar. Bu uzun yürüyüşte yaşlılardan ölenler olur. Çocuklar doğar. Sürülerin yaşantısı da oba insanlarıninki gibidir. Kimileri ölürken minicik kuzucuklarla, sevimli buzağılar doğarlar. Obayı yaşlılar yönetir. Onların sözü geçer. Çocuklar, sürüleri güderler, Kadınlar, hayvanların sütünü sağlar, yün eğirir, yağ, peynir yaparlar. Çadırları temizlemek, çocukları büyütmek de oba kadınlarının işidir. Oba erkeklerinin güçlü atları vardır. Obayı korumak, üretilen malları hayvanları kasaba pazarlarında satmak da onların görevi.

İşte Garip, böyle bir obada dünyaya geldi. Dağlarda, yaylalarda, kuytu ovalarda kuzuların, buzağılarının arasında büyüdü. Arkalarından koştu. Bacakları bir keçininki kadar çevikleşti. Bir ceylan gibi bir kayadan ötekine uçarcasına atlayabilirdi.

Garip, iki yaşındayken bir erkek kardeşi daha oldu. Anası, Sultan gelin, obanın en güzel kadınlarından biriydi. Babası da güçlü, yiğit bir erkekti. Siyah bir atı vardı. Obada hiçbir at babasının atını geçemezdi. Güreşte de babasını kimse yenemezdi. Bir de dedesi vardı Garib'in. Kocaman kırçıl sakalı tütün kokardı. Çünkü durma-

dan çubuğunu tuttururdu. Aynı çadırda hep birlikte oturuyorlardı.

Garip, dört yaşındayken babasını vurdular. Konakladıkları yerin yakınındaki köyün ağası, hayvanlarını burada otlatamayacaklarını söyledi. Hemen çekip gitmelerini bildirdi. Ağanın silahlı adamları vardı. Garib'in babası, ağadan bir gün kalmaları için izin istedi. Ağa razı olmadı. O zaman obanın erkekleriyle ağanın adamları arasında çatışma çıktı. Güreşte hiç kimsenin sırtını yere getiremediği Garib'in yiğit babasını ağanın adamları bir kurşunla yere serdiler.

O günden sonra çadırlarını korumak görevi güzel Sultan gelinindi. Kocasından kalan tabancayı yanından eksik etmiyordu. Dede, alım satım işlerinde Sultan'a yardımcı oluyordu.

Garip'le kardeşi sürülerin ardından sabahtan akşama kadar dolaşıp duruyorlardı. Öğle olunca, serinlemek için, obanın öteki çocuklarıyla birlikte dereye girip yıkıyorlardı. Kimi zaman, derenin sığ bir yerini havuz yaparak balıkların oraya toplanmasını bekliyor, sonra da çuvala balıkları yakalıyorlardı.

Günler böyle geçip giderken hiç beklenmedik bir şey oldu. Obanın güneydeki sıcak ovalara gitmeye hazırlandığı günlerdi. Güz yaklaşmıştı. Geceler serinlemeye başlamıştı.

O günlerde bir öğle üstü bir jip gelip obanın çadırları önünde durdu. Çocuklar hemen çevresinde toplasılar. Jipten önce veteriner sonra da kaymakam indi. Obanın yaşlıları veterineri tanıyorlardı. Ama kaymakamı yeni görüyorlardı. Hemen gidip karşıladılar. Büyük bir çadıra buyur ettiler. Kadınlar, ayran hazırlamaya koştular. Yaşlılar veterineri görünce hayvan aşısı için geldiklerini sanmışlardı.

BİR SÖZCÜK BİN SÖZCÜK

BİR ARMAGANIMIZ VAR!
Bulmacayı çözüp, çözümünü bize postalayın. Böylece her ay çekeceğimiz kurayla ücretsiz abone yapma hakkını kazanın. Çözümünüz elimize hangi ay geçerse, o ayın ve izleyen ayların çekilişlerine katılacak, kazanırsanız bir arkadaşınızı **KIRMIZIFARE'**e abone yapmış olacaksınız

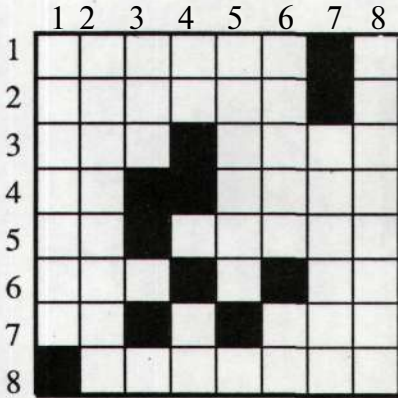
SOLDAN SAĞA

1. Kırmızıfare'nin çeşitli sayılarındaki *Asık Yüzlü Saray Halkı* ve *Dans Eklen Robot*, *Gökten Üç Elma Düşmüş*, *Gupi'nin Büyük Derdi*, *Çirkin Çirkef Cinleri* ve *Gül Sokağı Sakinlerinin Savaşı*, *Park*, *Peri* ve *Belediye Başkanı* adlı öykülerin yazarının soyadı. 2. Soyluluk. 3. Genellikle üstü kapalı *pazar* yeri. - **TERSİ**, *Düz* sözcüğünün zıt anlamlısı. 4. Su. - İçinde tohum ya da krizalit bulunan kornucak. 5. Bir nota. - *en iyi arkadaştır*. 6. **TERSİ**, Bal ve balmumu yapar. - Salvador adlı ispanyol ressamın soyadının sessiz harfleri. 7. Roka sözcüğünün sessizleri. - Hatıra. 8. Gözün saydam tabakasında yara sonucunda oluşmuş, görmeyi azaltan beyaz benek.

YUKARIDAN AŞAĞIYA

1, Kırmızıfare'deki *Hangi Yoldan Gideceğiz*, *Para da mı Gerekiyor*, adlı öyküleri resimleyen çizerimizin adı. 2. **TERSİ**, Cambazlık, akrobatlık. 3. İlkel bir deniz taşıtı. 4. *Hale* sözcüğü'nün sessiz harfleri. - **TERSİ**, Kırmızıfare'deki *Benim Adım Titi? Napoliten Şarkı*, *Açelyanın Bir Günü* adlı öyküleri resimleyen çizerin ad ve soyadının baş harfleri. 5. Çok kesici, iyi kesen. 6. **TERSİ**, Bir sıvının dibine çöken katı madde. -. En kısa zaman süresi. 7. **TERSİ**, Altmış beş santimetre boyunda eski bir uzunluk ölçüsü. 8. Kitapların yerleştirildiği, raflardan oluşan mobilya.

Çözümü gelecek sayıda

9. sayımızdaki bulmacayı çözüp, kurada ücretsiz abone yapma hakkını kazanan abonelerimiz ve onların abonelik armağan ettikleri arkadaşları:
Zeynep Aydın - Samsun
(Sanem Uluhan Samsun),
Barış Kılınc - İstanbul
(Sarper Şenol - İstanbul)

BİZ BİZE

Üç ya da daha fazla abone yaparak Kırmızıfare tişörtü kazanan abonelerimiz:

Alev Ceyhan

Deniz Altunlu

Emek Yurdakul

Zeynep Akalın

Canan Kutlu

Cihan Börtük

Serli Şahbaz

Ilgın Aksoy

Ekin Akoğlu

Can Öz

Sera Şahbaz

Doğan Alkım Öztürk

Aslı Niyazioğlu ve Gökçe Sert Kırmızıfare'ye üç ya da daha fazla abone yaparak hediye tişört kazandılar ama elimizde olmadığı için fotoğraflarını kullanamadık. Umarız 1992 posteri çıkmadan bütün Kırmızıfare'ciler fotoğraflarını göndermiş olurlar!

MAVİBULUT YAYINLARI 1992

KDV dahil fiyatı

OKULÖNCESİ DİZİSİ

Fili Yuttu Bir Yılan <i>Fatih Erdoğan</i>	8.000.-
Beş Beyaz Benekli Baykuş Bana Bakıyor <i>Fatih Erdoğan</i>	8.000.-
Pabucumun Bağı Çözüldü <i>Fatih Erdoğan</i>	8.000.-
Okula Geç Kaldım <i>Fatih Erdoğan</i>	8.000.-
Dedem Bana Düdük Yaptı <i>Fatih Erdoğan</i>	8.000.-
Geçiyordum Uğradım <i>Fatih Erdoğan</i>	8.000.-
Ablam Bana Dil Çıkardı <i>Fatih Erdoğan</i>	8.000.-
Sınıfta Kaldım Haberim Yok <i>Fatih Erdoğan</i>	8.000.-
Beş Beyaz Benekli Baykuşun Dönüşü <i>Fatih Erdoğan</i>	8.000.-
Kuşumu Kim Kışkışladı <i>Fatih Erdoğan</i>	8.000.-
Uyuyamıyor musun Küçük Ayı? (Ciltli) <i>M. Waddell-B. Firth</i>	35.000.-
Geceyi Sevmeyen Çocuk (Ciltli) <i>Aytül Akal</i>	40.000.-
Kirpi Masalı (Ciltli) <i>Can Göknıl</i>	40.000.-
Gelincik Tarlası ve Dumanlı Canavar (Ciltli) <i>Can Göknıl</i>	40.000.-
Küçük Olmak (Ciltli) <i>Can Göknıl</i>	40.000.-

ÇOCUK EDEBİYATI DİZİSİ

Küçük Prens (Ciltli) <i>A. de Saint -Exitpéry</i>	30.000.-
---	----------

ÇOCUK EDEBİYATI DERGİSİ

KIRMIZIFARE 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9,10	10.000.-
---------------------------------------	----------

MAVİBULUT YAYINLARI Yeniçarşı Cad. 33/2

Ferah Ap.D.4 80060 Galatasaray İstanbul

Tel: 252 63 75 Faks: 252 63 76

KIRMIZIFARE NEREDE?

BULABİLDİNİZ Mİ?
BULAMADIYSANIZ ABONE OLUN,
O SİZİ BULUR!..

